RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.647 van 24 maart 2004
in de zaak A. 104.822/VII-23.772

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. VAN HOECKE,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Wit-Russische nationaliteit, op 18 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie van wederantwoord en de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. VAN HOECKE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 31 oktober 1999 en verklaarde zich op 3 november 1999 vluchteling.

1.2. Op 9 augustus 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 april 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 12 maart 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Van Rossem S..
>
> Betrokkene, een Belarussisch staatsburger, verliet zijn land op 29 oktober 1999. Hij reisde naar België waar hij op 3 november 1999 een asielverzoek indiende. Betrokkene zou in Belarus problemen hebben gekend omwille van zijn activiteiten in een speciale eenheid van het Russische leger dat er, samen met de slechte relatie tussen de Russische en Belarussische veiligheidsdiensten, toe zouden hebben geleid dat men hem wilde dwingen mee te werken met de Belarussische KGB. Omwille van deze activiteiten zou betrokkene in 1994 het Belarussisch staatsburgerschap zijn geweigerd. Daarom zou hij in september 1994 naar Moskou zijn getrokken waar hij tot mei 1997 zou hebben verbleven. In mei 1997 zou betrokkene naar Belarus zijn teruggekeerd. Bij zijn terugkeer zou betrokkene onterecht zijn beschuldigd van spionage en financiering van oppositiepartijen en gedurende 10 dagen zijn opgesloten. In juni 1997 zou betrokkene een Belarussisch paspoort hebben ontvangen. Op 15 juli 1999 zou betrokkenes vader, volgens de officiële verklaring, overleden zijn aan een hartaanval. Volgens betrokkene zou hij evenwel zijn vermoord. Betrokkene zou op 2 augustus 1999 een klacht hebben ingediend maar die zou na een onderzoek zijn afgesloten bij gebrek aan bewijs op 8 oktober 1999. Bij de zitting aangaande deze klacht zou betrokkene ervan zijn beschuldigd illegaal een paspoort te hebben bekomen. Deze beschuldiging zou als doel hebben gehad betrokkene te laten meewerken met de KGB. Op 12 oktober 1999 zou betrokkenes paspoort zijn afgenomen. Op 17 oktober 1999 zou betrokkene zijn gearresteerd onder het voorwendsel dat hij aan een protestactie had

deelgenomen. Na zijn vrijlating zou betrokkene hebben besloten Belarus te verlaten hetgeen hij op 29 oktober 1999 deed.

Er moet worden gesteld dat betrokkene in zijn vervolgingsrelaas geen elementen aanhaalde waaruit zou blijken dat hij zijn land verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene beweerde dat hij in Belarus onterecht werd beschuldigd van spionage, van financiering van de Belarussische oppositie, van het illegaal bekomen van een paspoort en van het deelnemen aan een manifestatie van de oppositie. Volgens betrokkene werden deze onterechte beschuldigingen geuit om hem, als vroeger lid van een speciaal onderdeel van het Russische leger, te dwingen mee te werken met de KGB. Hierbij wijst niets erop dat de vervolging waarvan betrokkene beweert het slachtoffer te zijn geweest, was geïnspireerd op zijn politieke of religieuze overtuiging, zijn ras of nationaliteit of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien wijst niets erop dat hij omwille van één van de vijf voorvermelde elementen geen mogelijkheid zou hebben om zijn onschuld met betrekking tot de beschuldigingen aan te tonen.

Concluderend moet er worden gesteld dat er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie kan weerhouden worden. De door betrokkene voorgelegde documenten -een militair paspoort, een militair boekje, een loonfiche, een geboorteakte, een diploma en twee overlijdensaktes- kunnen aan deze conclusie niet wijzigen aangezien zijn geen enkele band leggen tussen betrokkenes relaas en één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij de schending inroept van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij uiteenzet dat zij niet akkoord kan gaan met de overweging van de bestreden beslissing; dat er geen elementen aanwezig zijn die toelaten te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat zij toelicht waarom dit volgens haar wel het geval zou zijn;

Overwegende dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet te dezen niet van toepassing is; dat dit artikel immers betrekking heeft op de gegrondheidsfase van de asielaanvraag, terwijl in casu een beslissing tot weigering van verblijf ten overstaan van de

verzoekende partij werd genomen op basis van artikel 63/3 van dezelfde wet; dat de schending van deze wetsbepaling dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, in de mate dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de zaak te beoordelen, wat de taak is van de overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat dit te dezen niet het geval is; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. VERTONGEN. **E. BREWAEYS.**